

“Sudbina je gadna izdajica”

Smrt, tuga i gubitak. Ljudi ne povezuju ništa dobro s ove tri riječi. Od malena su nam govorili da će života biti i nakon smrti. No, jesmo li zaista razmišljali o tome? Mislím da ljudi koji nisu pretrpjeli nikakve gubitke, a sami su zdravi ne misle o tome. To nisam činila ni ja do određenoga trenutka.

Ali što je to što nas tjera na razmišljanje? Jesu li to gubitci koje ne želimo ili je to bol koju osjećamo?

Tuga i bol zbog gubitka? Tisuće osjećaja nas tada obuzima, a mi rijetko imamo vremena u potpunosti se suočiti s gubitkom. U početku možemo plakati, razgovarati o tome, ali nakon nekoliko tjedana više ne možemo -ni plakati iako nam nedostaju ljudi koje smo izgubili. Potiskujemo taj paralizirajući osjećaj i popunjavamo prazninu svakodnevicom. Napokon, od nas se očekuje da nastavimo živjeti. Ovaj pristup međutim nije bio moja opcija. Tuga je bol, a bol ne nestaje ako se odbijamo suočiti s njom i osjetiti je. Naprotiv: moramo žaliti da bismo se uopće mogli suočiti sa smrću i gubitkom.

Ono na što sam mislila bio je neočekivani događaj koja mi se dogodio 2019. godine. Evo moje priče.

27. siječnja 2019. godine.

Običan dan koji je završio šokom. Morala sam naučiti da važna osoba u mom životu, moj ujak, neće još dugo živjeti. Zašto mi je bio tako važan? Gotovo svaki dan sam provodila s njim jer mi je bio podrška budući da me moj otac, koji je u invalidskim kolicima, nije mogao uvijek podržavati u potpunosti. Bio je lijep osjećaj da dvojica ljudi u mom životu igraju ulogu oca. Poklon na kojem sam bila vrlo zahvalna. Ali pomisao na gubitak “drugoga” oca me šokirala. U početku nisam mogla jasno razmišljati. Prvo o čemu sam razmišljala bilo je: kakav će biti moj život bez ove osobe? Hoću li ikad više biti sretna? Hoću li prevladati bol? Hoću li biti dovoljno jaka?

Imala sam sreće u nesreći jer sam nakon dijagnoze raka imala devet mjeseci pripremiti se za ovaj gubitak. Tako sam dobila na vremenu da bi se mogla suočiti sa smrću ali i naučila cijeniti vrijeme koje sam provela sa svojim ujakom. Teško je bilo samo to što sam na ujakov zahtjev tijekom tih devet mjeseci morala ovu dijagnozu čuvati u tajnosti. Za nju su znali samo moj otac, majka i moje sestre a ostatak obitelji ne. Osjećala sam grižnju savjesti zbog tog prešućivanja i zbog toga bila često napeta. Morala sam lagati svojoj rodbini svaki dan kad bi ih vidjela. Naravno, poštovala sam želju da to ostane tajna, ali sam jako podcijenila bol.

4. listopada 2019. godine

Dan kada se promijenio cijeli moj život. Gubitak ne ostavlja samo prazninu, nego i šarene uspomene te priče koje bih mogla ispričati s osmijehom na licu. Imala sam devet mjeseci vremena pomiriti se s boli, tako da sam na kraju učinila samo jednu stvar koja mi je puno pomogla.

4. listopada 2020. godine

Te godine nakon što mi je ujak umro, postavljala sam si mnoga pitanja. Gdje je sada, ima li života poslije smrti? Ili samo umremo i nema nas? To je ključno pitanje. Pitanja na koja se ne može odgovoriti. Ali jako se nadam i vjerujem da postoji život i nakon smrti. Ne mogu zamisliti da je nakon smrti sve gotovo, jer to ne bi imalo smisla. Zašto bi čovječanstvo postojalo, ako nakon smrti nema ničega? Za mene je ovo kontradikcija između prirode i njenoga postojanja. Bez obzira na to, ova pitanja ostaju bez odgovora i mogu se samo nadati najboljem.

Ujak mi nedostaje svaki dan i to se neće promijeniti. Uvijek će biti dio mog života. Željela bih da ostanem jaka i idem dalje kako bih mogla živjeti sretan život. Počivaj u miru, Otti. 622

Valentina Karall

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: rasprava

Broj stranic: 2

Ljeto: 2022.

Škola: Viša stručna škola za privredna zvanja Theresianum Željezno / HLW Theresianum Eisenstadt

Učiteljica: mag.a Sabine Pawischitz MA

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind